

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 125/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosti L., T., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., vedené pod sp. zn. Rvp 1638/09, Rvp 1653/09, Rvp 1687/09, Rvp 1718/09, Rvp 1727/09 a sp. zn. Rvp 1833/09 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti L. vedené pod sp. zn. Rvp 1638/09, Rvp 1653/09, Rvp 1687/09, Rvp 1718/09, Rvp 1727/09 a sp. zn. Rvp 1833/09 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1638/09.

2. Sťažnosti L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 17. až 30. septembra 2009 a 15. októbra 2009 doručené sťažnosti L., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorými namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžp 12/2009 z 2. júna 2009, sp. zn. 5 Sžp 14/2009 z 2. júna 2009, sp. zn. 5 Sžp 23/2009 z 2. júna 2009, sp. zn. 5 Sžp 20/2009 z 2. júna 2009, sp. zn. 5 Sžp 30/2009 z 2. júna 2009 a sp. zn. 3 Sžp 16/2009 zo 17. septembra 2009 (ďalej len „rozsudky najvyššieho súdu“) a konaním, ktoré im predchádzalo.

2. Z obsahu sťažností vyplýva, že sťažovateľ sa v správnych konaniach, o ktorých na prvom stupni rozhodovalo Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, odbor ochrany prírody a starostlivosti o krajinu (ďalej len „ministerstvo“), domáhal podľa ustanovenia § 14 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) postavenia účastníka konania, pretože v predmetných konaniach boli priamo dotknuté jeho práva a právom chránené záujmy podľa Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia publikovaného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 43/2006 Z. z. (ďalej len „Aarhuský dohovor“). Predmetom správnych konaní začatých na podnet rôznych poľovníckych združení alebo iných subjektov bolo udeľovanie výnimiek z ustanovenia § 35 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody a krajiny“), ktoré sa týkali povolenia výnimky z podmienok ochrany chránených živočíchov - medveďa hnedého alebo použitia chemických prípravkov v chránených územiach.

3. Ministerstvo návrhom sťažovateľa v jednotlivých veciach nevyhovelo, pretože dospelo k záveru, že nie sú splnené podmienky na priznanie postavenia účastníka konania podľa § 14 správneho poriadku. O opravných prostriedkoch sťažovateľa rozhodoval minister životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „minister“), ktorý potvrdil napadnuté rozhodnutia ministerstva a rozklady sťažovateľa zamietol. Vo svojich rozhodnutiach zhodne konštatoval, že postup ministerstva bol v súlade so zákonom o ochrane prírody a krajiny.

4. Sťažovateľ následne podanými žalobami na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žiadal, aby krajský súd v súlade s ustanovením § 250j ods. 2 písm. a) až e) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) zrušil jednotlivé rozhodnutia ministerstva a aj rozhodnutia ministra a vrátil vec prvostupňovému správnenému orgánu. Krajský súd žaloby zamietol.

V odôvodneniach svojich rozsudkov krajský súd vždy zhodne konštatuje, že na základe čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, na ktorý sa sťažovateľ odvoláva, nevzniká sťažovateľovi automaticky a priamo právo zúčastňovať sa správneho alebo súdneho konania ako jeho účastník, vzniká len povinnosť štátu prijať vo svojom vnútroštátnom práve také úpravy, aby mala zainteresovaná verejnosť prístup k procesu preskúmavania rozhodnutí. Pravidlo o aplikačnej prednosti Aarhuského dohovoru pred vnútroštátnymi zákonmi preto v danom prípade nebolo možné uplatniť.

V nadväznosti na uvedené krajský súd vyvodzoval vo svojich rozsudkoch jednoznačný záver, že pokiaľ správne orgány postupovali podľa vnútroštátnej právnej úpravy, konkrétne podľa zákona o ochrane prírody a krajiny, ktorý zaručuje sťažovateľovi v správnom konaní týkajúcom sa ochrany prírody a krajiny procesné postavenie zúčastnenej osoby s právami a povinnosťami vymedzenými v § 15a správneho poriadku a nepriznali sťažovateľovi postavenie účastníka konania, postupovali v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

5. Proti jednotlivým rozsudkom krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd už citovanými rozsudkami potvrdil rozsudky krajského súdu ako vecne správne. Vo svojich rozsudkoch uviedol: „... *nakoľko všetky odvolania podané na Najvyšší súd Slovenskej republiky pod sp. zn. 5 Sžp 6/2009 až 5 Sžp 94/2009 sa týkali rovnakých účastníkov, obdobného skutkového stavu (primárny skutkový stav vychádzal z povolenia výnimky z podmienok ochrany chránených živočíchov, rastlín alebo chránenej časti krajiny) a totožného právneho problému vo vzťahu k neuznaniu postavenia žalobcu ako účastníka správneho konania, potom Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti obsiahnutú v § 6 O. s. p. (navrhnutý procesný spôsob oboznámenia účastníkov s výsledkami súdneho konania nebol zvolený na úkor rýchlej a účinnej ochrany ich práv) a na tú skutočnosť, že dôvody, ktoré ho viedli k odmietnutiu odvolania, podrobne objasnil v rozsudku sp. zn. 5 Sžp 6/2009, zvolil takú procesnú ekonómiu, že v podrobnostiach odôvodnenia tohto rozsudku odkazuje účastníkov na svoje hore uvedené rozhodnutie, ktoré účastníci majú k dispozícii.*“

V odôvodnení rozsudku sp. zn. 5 Sžp 6/2009 najvyšší súd konštatoval: «... *žalobca sa vo svojom odvolaní dovoľával predovšetkým a iba toho, že v jeho prípade bolo porušené právo garantované mu prostredníctvom čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru. Preto základný problém, ktorý bol pred Najvyšší súd takýmto odvolaním predložený, spočíva v hľadaní odpovede na otázku, či obsah cit. čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru vplýva na postavenie žalobcu v správnom konaní. Pritom pre Najvyšší súd ako pre každý štátny orgán platí ... požiadavka konania „secundum et intra legem“ (čl. 2 ods. 2) a princíp ústavnokonformného výkladu právnych noriem (čl. 152 ods. 4 ústavy).*

Žalobca počas celého správneho a nasledujúceho súdneho konania vyjadroval svoj nesúhlas s postavením zúčastnenej osoby, ktoré je mu v konaní podľa zák. č. 543/2002 Z. z. v zmysle § 82 ods. 3 cit. posledná veta cit. zákona nielenže ponúkané, ale aj nepriamo bolo napadnutým rozhodnutím priznané.

Žalobca predovšetkým v celom súdnom, ako aj jemu predchádzajúcom správnom konaní poukazuje na tú skutočnosť, že rozsah procesných práv, ktoré slovenský právny poriadok garantuje zúčastnenej osobe podľa § 15a Správneho poriadku, mu nezabezpečuje, v rozpore s čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, priamy prístup k súdnej ochrane.

Aby takýto rozpor mohol žalobca namietat', musí mu medzinárodná zmluva o základných právach a ľudských slobodách zabezpečovať väčší rozsah takého práva, ako mu zaručuje v súčasnosti platná vnútroštátna úprava.

Avšak z čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru vyplýva, že navyše bez toho, aby boli dotknuté procesy preskúmania uvedené v odsekoch 1 a 2, každá Strana zabezpečí ak sú splnené podmienky uvedené v jej vnútroštátnom práve, ak sú nejaké, aby členovia verejnosti mali prístup k správne alebo súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov alebo opomenutí – súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s jej vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia.

Najvyšší súd potom v uvedenom ustanovení medzinárodnej zmluvy nevidí podporu pre tvrdenie žalobcu, že existuje rozpor medzi slovenským právnym poriadkom a čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, lebo v prípade úkonov, resp. opomenutí orgánov verejných osôb má každý v zmysle § 250t ods. 1 O.s.p. právo sa návrhom domáhať odstránenia nečinnosti (tzn. opomenutia) správneho orgánu, a rovnako aj v zmysle § 250v ods. 1 O.s.p. sa toto vzťahuje na odstránenie nezákonného zásahu (tzn. aktu, ktorý je v rozpore s vnútroštátnym právom nielen v oblasti životného prostredia). ..

Najvyšší súd s prihliadnutím na celé znenie Aarhuského dohovoru dospel k záveru, že pod slovné spojenie „úkonov a opomenutí súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s jej vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia“, nie je možné subsumovať aj rozhodnutie správneho orgánu (ako individuálny správny akt), lebo toto slovné spojenie nie je v texte čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru výslovne uvedené, ale naopak je uvedené výslovne v iných ustanoveniach cit. Aarhuského dohovoru (napríklad v čl. 6, čl. 9 ods. 1, 2 a 4), na ktoré sa však žalobca vo svojich odvolacích dôvodoch neodvolával.

Na základe hore uvedeného rozboru potom Najvyšší súd musel dospieť k záveru, že žalobcom tvrdený rozpor medzi vnútroštátnym poriadkom a medzinárodnou zmluvou v jeho konkrétnom prípade neexistuje. Preto sa Najvyšší súd nemohol zaoberať jeho argumentmi o prednosti čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru pred zákonom v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky.»

6. Obdobnými úvahami sa spravoval najvyšší súd aj v odôvodnení rozsudku sp. zn. 3 Sžp 16/2009, kde zároveň poukázal na to, že „... ust. čl. 9 ods. 3 Dohovoru je nevyhnutné vykladať v spojení s čl. 6 ods. 1 písm. b) Dohovoru pri posudzovaní výnimky... Formy a rozsah prístupu zainteresovanej verejnosti sú ponechané na vnútroštátne právo, ktoré ich môže v zmysle čl. 6 ods. 1, písm. b) Dohovoru vnútroštátne upraviť s ohľadom na intenzitu ich vplyvu na životné prostredie.

Z dikcie čl. 9 ods. 3 Dohovoru je zjavné, že odkazuje na splnenie podmienok vo vnútroštátnom práve. Rozsah účasti z hľadiska vnútroštátneho práva je žalobcovi zabezpečený procesným postavením zúčastnenej osoby, ktoré procesné postavenie považuje najvyšší súd za primerané a proporcionálne vo vzťahu k intenzite vplyvu povolenia výnimky...“.

7. Podstatu predložených sťažností tvorí tvrdenie sťažovateľa, že najvyšší súd postupoval v predmetných veciach odlišne ako v inej druhovo identickej veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 5 Spž 41/2009, kde najvyšší súd uznesením z 22. júna 2009 prerušil konanie o odvolaní sťažovateľa a predložil predbežnú otázku týkajúcu sa výkladu komunitárneho práva Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev.

Sťažovateľ ďalej v odôvodneniach svojich sťažností zhodne uviedol: „Najvyšší súd SR postupoval... zásadne odlišne ako v inej druhovo identickej veci. Z rozhodnutia o predložení veci Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev... vyplýva, že Najvyšší súd SR postupoval podľa článku 234 poslednej vety (Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, pozn.), teda že otázku týkajúcu sa výkladu komunitárneho práva musel predložiť Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev, keďže proti jeho rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V tejto súvislosti sťažovateľ dáva za pravdu Najvyššiemu súdu SR o jeho povinnosti predložiť vec Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev vzhľadom na to, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR nie je prípustný opravný prostriedok podľa OSP a Ústavný súd SR nie je druhou opravnou inštanciou v konaní správneho súdnictva.

Postup sťažovateľa v odvolacom konaní... nebol dôvodom na zásadne odlišný postup Najvyššieho súdu SR v dvoch druhovo identických konaniach, v ktorých je sťažovateľ

účastníkom konania. Postup Najvyššieho súdu SR, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia napadnutého touto sťažnosťou a vydanie tohto rozhodnutia je v rozpor... s právom sťažovateľa zakotvenom v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktoré zaručuje každému konať pred súdom zákonom stanoveným spôsobom, ak Najvyšší súd SR sa cítil byť viazaný povinnosťou predložiť vo veci 5 Sžp (5 Spž 41/2009, pozn.) Súdnemu dvoru Európskych spoločností, potom ak takýmto spôsobom nepostupoval aj vo veci, ktorá je predmetom tohto konania, nepostupoval zákonným spôsobom, tak ako mu to ukladá čl. 2 ods. 2 ústavy SR v spojení s čl. 234 zmluvy o založení Európskeho spoločenstva.“

8. Na základe uvedeného sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru označenými rozsudkami najvyššieho súdu a konaním, ktoré mu predchádzalo, s tým, aby boli napadnuté rozsudky najvyššieho súdu zrušené a vec bola vrátená na nové konanie a rozhodnutie. Sťažovateľ zároveň žiada, aby ústavný súd vyslovil zákaz najvyššiemu súdu pokračovať v porušovaní označených práv. Napokon sa sťažovateľ domáha náhrady trov konania.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má

právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

12. Podľa ustanovenia § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

13. Podľa ustanovenia § 112 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie veci, ktoré u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

14. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, v súlade s citovaným ustanovením § 31a zákona o ústavnom súde je však možné v konaní pred ústavným súdom použiť na prípadné spojenie vecí primerane ustanovenie § 112 ods. 1 OSP.

15. Zo spisov ústavného súdu sp. zn. Rvp 1638/09, Rvp 1653/09, Rvp 1687/09, Rvp 1718/09, Rvp 1727/09 a sp. zn. Rvp 1833/09 vyplýva, že tieto veci spolu skutkovo súvisia, týkajú sa tých istých účastníkov, sťažovateľ je vo všetkých veciach zastúpený rovnakým právnym zástupcom a v každej jednej sťažnosti sa na obdobnom skutkovom základe s totožnou právnou argumentáciou namieta porušenie rovnakých základných práv. Sťažnosti sú po formálnej a obsahovej stránke, s výnimkou označenia napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu, celkom identické.

16. Prihliadajúc na uvedené ústavný súd v záujme hospodárnosti konania v súlade s ustanovením § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP rozhodol tak, ako je uvedené v prvom výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

17. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo IV. ÚS 136/05).

19. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že vo viacerých skutkovo i právne podobných veciach už zaujal právny názor iný senát ústavného súdu, ktorý sťažnosti sťažovateľa odmietol pre ich zjavnú neopodstatnenosť (napr. III. ÚS 341/09, III. ÚS 357/09, III. ÚS 362/09, III. ÚS 364/09, III. ÚS 389/09). Keďže prvý senát ústavného súdu nedospel

k odchylnému právnemu názoru, vychádzal z citovaných rozhodnutí tretieho senátu ústavného súdu (a contrario § 6 zákona o ústavnom súde).

20. Podľa čl. 7 ods. 5 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

21. Podľa čl. 9 ods. 2 Aarhuského dohovoru každá zmluvná strana v rámci svojho vnútroštátneho práva zabezpečí, aby členovia zainteresovanej verejnosti

a) majúci dostatočný záujem alebo, alternatívne,

b) ak pretrváva porušovanie ich práva v prípadoch, kde to právne predpisy Strany upravujúce správne konanie požadujú ako predbežnú podmienku, mali prístup k procesu preskúmania pred súdom alebo iným nezávislým a nestranným orgánom ustanoveným na základe zákona na účely napadnúť vecnú a procesnú zákonnosť akéhokoľvek rozhodnutia, úkonu a/alebo opomenutia podliehajúceho článku 6, a v prípadoch ustanovených vnútroštátnym právom a bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia odseku 3, iným relevantným ustanoveniam tohto Dohovoru. O tom, čo predstavuje dostatočný záujem a porušovanie práva, bude rozhodnuté v súlade s požiadavkami vnútroštátneho práva a v súlade s cieľom dať zainteresovanej verejnosti široký prístup k spravodlivosti v rámci rozsahu pôsobnosti tohto Dohovoru.

22. Podľa § 14 ods. 1 správneho poriadku je účastníkom konania ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak. Podľa odseku 2 je účastníkom konania aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva.

23. Podľa § 15a ods. 1 správneho poriadku môže osobitný zákon ustanoviť, za akých podmienok sa na konaní alebo na jeho časti má právo zúčastniť aj iná osoba než účastník konania (ďalej len „zúčastnená osoba“). Podľa odseku 2 má zúčastnená osoba právo byť upovedomená o začatí konania a o iných podaniach účastníkov konania, zúčastniť sa na ústnom pojednávaní a na miestnej obhliadke, navrhnovať dôkazy a doplnenie podkladu rozhodnutia. Osobitný zákon môže ustanoviť zúčastnenej osobe viac práv.

24. Podľa § 82 ods. 3 zákona o ochrane prírody a krajiny je účastníkom konania o vydanie súhlasu alebo povolenie výnimky v prípadoch uvedených v odseku 2 len žiadateľ, ak tento zákon neustanovuje inak. Združenie s právnou subjektivitou, ktorého predmetom činnosti najmenej jeden rok je ochrana prírody a krajiny (§ 2 ods. 1) a ktoré písomne oznámi svoju účasť v konaní najneskôr do siedmich dní od upovedomenia podľa odseku 7, je zúčastnenou osobou.

25. Ústavný súd najprv preskúmal napadnuté rozsudky najvyššieho súdu v spojení s rozsudkami krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu všetky dotknuté rozsudky krajského súdu sú vnútorne logické, z odôvodnení jasne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol tak, ako rozhodol. Najvyšší súd zvolil takú procesnú ekonomiu, že odkázal na svoje staršie rozhodnutie sp. zn. 5 Sžp 6/2009, ktoré má sťažovateľ k dispozícii a v ktorom podrobne objasnil dôvody, ktoré ho viedli k odmietnutiu odvolania. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by rozsudky krajského súdu a napadnuté rozsudky najvyššieho súdu robilo ústavne neakceptovateľnými, a teda vyžadujúcimi korekciu zo strany ústavného súdu. Pokiaľ ide o namietaný zásah do práv sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu nie sú prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu a nie sú ani arbitrárne.

26. Ústavný súd sa ďalej zaoberal aj otázkou, či napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu nevykazujú znaky arbitrárneho rozhodnutia z dôvodu jeho rozporu s konštantnou rozhodovacou praxou. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty

(napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, II. ÚS 80/99, PL. ÚS 16/95).

27. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).

28. Ústavný súd aj z pohľadu sťažovateľom napádaného rozporu predmetných rozsudkov s konštantnou judikatúrou stanovuje, že v danom prípade vyslovenie právneho záveru, že napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je opodstatnené. V posudzovanom prípade ústavný súd poukazuje na skutočnosti uvedené v rozhodnutiach najvyššieho súdu, podľa ktorých vo viacerých podaniach obdobného skutkového stavu a totožnej právnej otázky rozhodol najvyšší súd identicky. Navyše, identické rozhodnutia boli prijaté v predmetných veciach viacerými senátmi najvyššieho súdu. Z predložených spisov je zrejme, že sťažovateľ nenapáda ojedinelé odlišné rozhodnutia najvyššieho súdu, ale všetky tie rozsudky vo veci samej, ktoré nie sú v súlade so sťažovateľovými očakávaniami.

29. Odlišné rozhodnutie najvyššieho súdu, na ktoré sťažovateľ poukazuje, zároveň nie je odlišným meritórnym rozhodnutím, ale rozhodnutím o prerušení konania a predložení predbežných otázok na rozhodnutie Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev, sťažovateľ teda porovnáva obsah rozhodnutí vydaných v odlišnej forme a odlišnej fáze konania. Z podaných sťažností vyplýva, že sťažovateľ v podstate nepriamo požaduje revíziu napadnutých rozsudkov v merite veci, ktorými boli jeho odvolania zamietnuté.

30. K namietanej existencii obsahovo odlišnej judikatúry všeobecných súdov ústavný súd dopĺňa, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. najvyššieho

súdu. Uvedené platí za predpokladu, že nejednotné názory všeobecných súdov možno považovať za legitímne a ústavne konformné (I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08).

31. Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

32. Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie v správnych veciach patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd k tomu uvádza, že pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (II. ÚS 1/95). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

33. Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

34. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, a to návrhu na zrušenie rozsudkov najvyššieho súdu a náhrade trov konania, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2010